

Pedro Prieto, periodista especialitzat en personatges d'estiu

“A aquest país li va el ‘morbo’”

El periodista Pedro Prieto fa 17 estius que persegueix famosos, càmera fotogràfica en mà. En aquesta entrevista ens revela quins són els ressorts que mouen els famosos a sortir als papers, i quins mecanismes fan que això es llegeixi: el *morbo* marca la pauta.

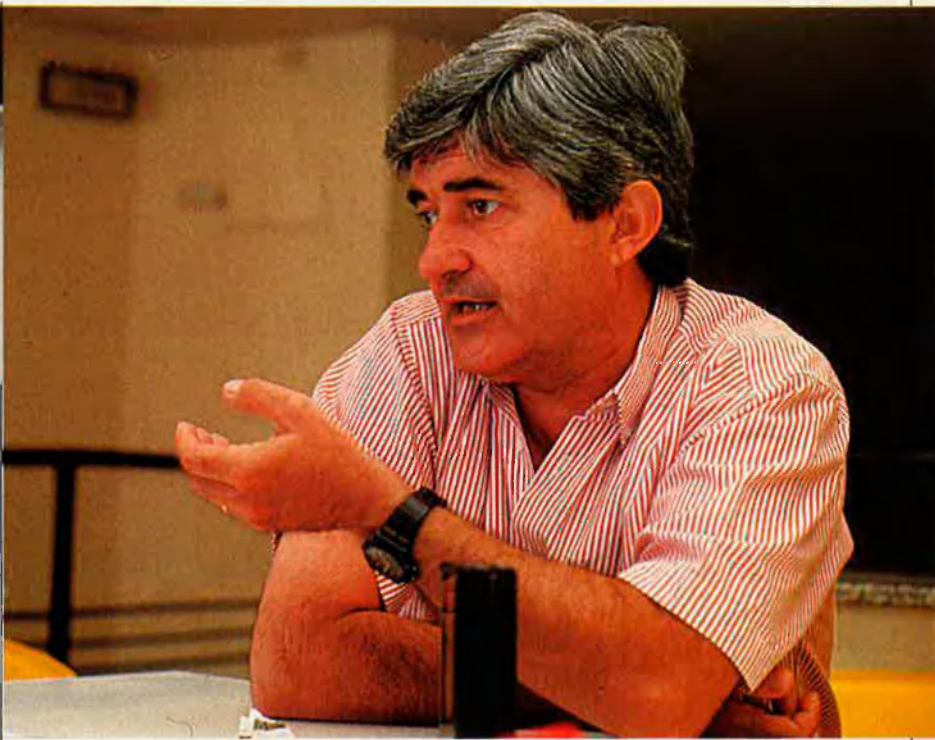
Pedro Prieto, periodista del diari *Última Hora* des de fa 17 anys, està especialitzat en premsa estiuenca. N'ha passat de moltes i molt grosses, però sempre s'ha mantingut fidel al que li dicta la seva ètica professional. Coneix tothom, i tothom el coneix... a pesar de les crítiques que, de tant en tant, li toca suportar dels intel·lectuals.

—*¿Com es presenta aquest estiu?*

—Sembla ser que serà atípic: d'una banda tenim els Jocs Olímpics i d'altra l'Expo, i potser podrien atreure gent, en detriment de Mallorca. D'altra banda, es parla de 69 o 71 caps d'estat, i jo supòs que el rei convidarà alguna d'aquestes personalitats. Dubt que vinguin els Tysen, per exemple, perquè han perdut morbositat.

—*¿Què vols dir amb això?*

—Sí, aquí la premsa es mou primer per la importància del personatge, però sobretot per la seva morbositat. És a dir, una parella que se separa, que no és ningú, que s'ajunta o es reajunta per segona vegada es converteixen en uns personatges de primera línia. Un altre exemple són els *Albertos*, que no eren ningú, i que amb la seva separació matrimonial es van fer més famosos que amb els seus èxits o fracassos en el món de la banca i, lògicament, enaltiren a aquesta piràmide de la popularitat personatges que no són ningú,

Pedro Prieto està especialitzat en premsa estiuenca.

RAFA GIL

com na Marta Chávarri o el marquès de Cuba.

El mateix passa amb altres personatges com Ana García Obregón i el seu amic, el comte de Lequio, que no són absolutament ningú. En canvi, quan ara doni a llum Ana García Obregón, jo crec que es paralarà mig Espanya.

—*S'ha parlat molt d'aquesta dona...*

—Sí, sí, sí; però aquesta senyoreta no és ningú: aquesta és una al·lota que ha estudiat biologia, que és filla d'un ric, un milionari madrileny que s'hi va fer en època de Franco. És una pessima actriu, però té una marxa especial, i no sé per quin motiu, pels nòvios, per les seves fantasies —l'anomenen Antonita la Fantástica— s'ho ha sabut muntar molt bé. I la prova és que tothom està pendent del seu

embaràs. Quan aquesta al·lota vengui a Mallorca hi haurà curses impresionants cap a la Costa dels Pins, on s'hi ha comprat una casa.

Igualment que el cas de na Simoneta Gómez Acebo, que tampoc és ningú, aquesta nina només és filla dels ducs de Badajoz. Enguany se l'esperarà aquí amb el seu fill acabat de néixer.

—*Quin tipus de personatges vénen a Mallorca?*

—Aquí solen venir diversos tipus de personatges. En primer lloc, els que vénen a descansar i que passen absolutament de la premsa; es reclouen a la seva casa del Port d'Andratx, o de Manacor, o de Cala d'Or i no els veim el pèl, perquè simplement no es deixen veure. En segon lloc, hi ha els que els és absolutament

igual que els enganxam o que no els enganxam. Podria ser el cas del rei. Són personatges que quan veuen un fotògraf no es posen a córrer. Si els enganxam, molt bé; si no els agafam, no passa res.

Després, hi ha els personatges que es deixen veure, que volen que els vegin de totes totes, perquè necessiten sortir al paper *couché*. També hi ha els que diuen que no volen que els facin fotos, però que se'n van a sopar cada nit a Punta Portals, en primera línia, es cabregen quan veuen aparèixer un fotògraf i munten el seu paperet. Són, per exemple, na Simoneta, n'Ana García Obregón, en Mendoza... i

—En Gil té montat el seu negoci allà, a Marbella, que res té a veure amb nosaltres, i el pitjor que li podria passar a Mallorca és que les nostres autoritats turístiques entrassin en el joc que vol plantejar en Gil. Ell és un fenomen únic i irreplicable —afortunadament— i allà té muntada tota la seva història. Aquí no podrà succeir mai, perquè l'illa no ha tengut mai un personatge que l'hagi representada a tot ella, com a Marbella va ser en Hohenlohe, ara és en Gil, o com ha estat n'Abel Matutes per a Eivissa amb la moda Add-Lib.

Aquí s'ha intentat fer un Musical Mallorca i ha fracassat, s'han intentat fer setman-

tornarà. Jo sempre he estat en aquest món sempre m'ha agradat.

—¿Tires molt de l'agenda o te'n refies més del teu olfacte?

—Això, més que res, és intuïció. Has d'ensumar. Ja duim molt de temps en això: nosaltres veim dos tipus que estan a Punta Portals amb una bossa penjada i penses: "Dos policies" i darrere penses: "¡Tate! Aquí ha vingut el rei, hi ha moguda... ¡Ui!, ¡mira!, si ha arribat en Mario Conde...". Et fixes en els indicis.

També hi ha confidents que *canten* informacions, jo els anomen *gargantas profundas*. I sempre s'han portat molt bé,

“La premsa es mou primer per la importància del personatge, però sobretot per la morbositat del mateix”.

RAFA GIL

són els que, pel matí, de prest, a primera hora, se'n van al quiosc a comprar el diari.

Per últim, hi ha uns personatges que van desesperats per sortir als diaris, però que ni s'han casat, ni s'han divorciat, ni han tengut un amant, ni res... que són els segona línia i que solen pagar la copa als personatges de primera línia.

Dins tot aquest circ és on ens movem els periodistes. A vegades, hem de fer una espècie de gincana per poder arribar als personatges, depèn de la fama que tinguin.

—¿Què penses de l'anomenada “cort Reial”? ¿Realment existeix?

—No crec que existeixi una cort reial propiciada pel rei. El que passa és que hi ha hagut una sèrie de personatges que s'han volgut apuntar al carro. L'ombra del rei és allargada i, encara que soni a tòpic, molts s'han volgut soplujar en ella. El rei ha vingut a Mallorca abans de ser rei, i jo crec que seguirà venint després d'haver abdicat, perquè al rei li va el clima que nosaltres tenim, li va la facilitat amb què es mou per aquí. Ell coneix molta gent a Mallorca, però hi ha molt de vididor que s'apunta al carro i que presumeix de ser amic del rei, quan només han sopat una vegada amb ell.

—¿Competeix Mallorca amb Marbella?

tes de moda i han fallat, les Cançons de la Mediterrània també han fallat... No sé què passa en aquesta illa, però tot falla. Amb el Musical Mallorca es va organitzar una moguda gran, ¡era l'hòstia!, i això va desaparèixer al segon o tercer any.

Aquí a Mallorca hi ha turisme de molta qualitat, però viuen en els seus xalets, allunyats de les mogudes que hi ha a l'illa.

PIONERS DE LA PREMSA D'ESTIU

—¿Quant de temps fa que et dediques a la premsa dels famosos?

—Crec que vaig ser dels pioners d'això. En aquesta illa, que jo recordi, hi ha hagut dues èpoques. Primer dominaven i arrassaven en Pau Lluç i en Toni Pizà, que són els mestres del *paparazzisme*, o com li vulguis dir. Després, hi havia en Tolo Salleras, com a fotògraf, i en Tomàs Montserrat. Tomàs Montserrat ha estat l'home que més ha perseguit —en el bon sentit de la paraula— amb senyoriu al rei. Al rei l'ha perseguit des que era príncep... En Tomàs Montserrat és tota una institució.

Després, de la branca jove, érem en Willy [Guillermo Soler Summers] i jo. En Willy es va dedicar a altres afers en aquests darrers anys i sembla que ara hi

sense demanar-me res a canvi.

EL MORBO, A L'ORDRE DEL DIA

—Pedro, ¿quina és la fórmula màgica perquè et llegeixin?

—A l'espanyol li va molt el tema de l'entrecuix, és un tema fonamental. Tu mira allò de na Marta Chávarri, mira els *culebrones*: el *morbo* de si se la tirarà o no se la tirarà, si la deixa cega... però és que als intel·lectuals també els hi va, al final també acaben caient. Mira, vam fer un reportatge sobre el “somriure vertical” de na Chavarri, demanant opinions als polítics, a gent molt conservadora... Ens va sortir una cosa divertida. Dies després, vam anar a la presentació d'un llibre i els intel·lectuals ens posaren a parir: “Sembla mentida que faceu aquest tipus de reportatges... ¡On voleu portar el país!”, i jo els vaig contestar: “Jo no he llegit les vostres tonteries, ni els vostres bunyols, ni les coses avorrides que escriviu, en canvi, vosaltres heu llegit el meu reportatge”. I és que el *morbo* forma part de la cultura del nostre país. Aquí, qui digui que el *morbo* no li va, no viu a Espanya, perquè a tots ens va el *morbo*... I del *morbo*, a l'entrecuix.

Xim Fuster